

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8933/2021
08.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Чукић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Александар Радивојевић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2504/21 од 15.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 08.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2504/21 од 15.09.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2504/21 од 15.09.2021. године, одбијена је жалба тужених и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 11646/18 од 03.03.2021. године којом је утврђено је да је ништав и да не производи правно дејство уговор о поклону, закључен између ББ, као поклонодавца и ВВ, као поклонопримца, који је оверен код јавног бележника Србислава Цвејића из ..., заведен под ОПУ: ..-2016 од 05.12.2016. године, за једноособан стан број .., површине 36 м², који се налази у приземљу зграде у Београду у улици ... број .., на катастарској парцели број .. КО ... и обавезане су тужене да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 365.175,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате. Одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужене су преко пуномоћника, изјавиле благовремену и допуштену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Ревизија је дозвољена у складу са одредбом члана 403. став 1. ЗПП.

Одлучујући о изјављеној ревизији на основу члана 408. Закона парничном поступку - („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужених није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са сада покојном ГГ дана 17.05.2006. године закључио уговор о купопродаји стана број .., у улици ... број .. у Београду, који је оверен пред Првим Општинским судом у Београду Ов. број 6735/06. Са поступком продаје била је упозната ББ, ћерка продавца, овде првотужена. Након смрти ГГ, решењем Првог основног суда у Београду О-238/12 од 23.03.2012. године првотужена, као ћерка оставиље, оглашена је за наследника по законском основу наслеђивања на предметној непокретности. Правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П 40338/13 од 24.10.2014. године одбијен је тужбени захтев тужиле-противтужене ББ којим је тражила да се утврди да не постоји правни однос између сада пок. ГГ, као продавца, чији је правни следбеник тужила, и туженог-противтужиоца АА, као купца, на основу уговора о купопродаји непокретности Ов. бр. 6735/08 од 17.05.2006. године, те да се тужени исели са свим лицима и стварима из стана број .. у улици ... број .. . Том пресудом усвојен је противтужбени захтев тужиоца АА, па је утврђено да тужени-противтужилац има ванкњижно право својине на предметном стану, те да стан не чини заоставштину сада пок. ГГ, а што је ББ дужна да призна и трпи, односно да та пресуда туженом-противтужиоцу има служити као основ за упис права својине код надлежног катастра непокретности када се за то буду стекли услови. Решењем СКН Палилула број 952-02-7140/2012 од 28.04.2016. године извршена је промена носиоца права својине на предметном стану са досадашњег власника „Авала Ада“ АД Београд са уделом 1/1 у корист првотужене. Првотужена је, као поклонодавац, са својом ћерком овде друготуженом, као поклонопримцем, закључила уговор о поклону који је оверен пред јавним бележником Србиславом Цвејићем под ОПУ: ..-2016 од 05.12.2016. године, а предмет поклона је био спорни стан. На основу овог уговора извршена је промена носиоца права својине на предметном стану са досадашњег власника ББ из ... са уделом 1/1 у корист друготужене. Тужилац је дана 18.12.2017. године поднео захтев за упис носиоца права својине на предметном стану који је одбијен решењем СКН Палилула број 952-02-6-4872/2017 од 16.01.2018. године. Тужилац је изјавио жалбу дана 25.01.2018. године, те је РГЗ донео другостепено решење којим је одбијена жалба на цитирано решење из разлога што је друготужена уписана као власник предметне непокретности и исто решење је постало коначно 18.11.2019. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени и другостепени суд су применом одредбе члана 103. став 1, члана 109. став 1. и члана 110. Закона о облигационим односима утврдили ништавост уговора о поклону од 05.12.2016. године, закљученог између тужене ББ и тужене ВВ из ... у односу на располагање станом, јер по налажењу нижестепених судова означени уговор у том делу је противан правном начелу да нико на другом не може пренети више права него што сам има, а поклонодавац, као наследник иза пок. ГГ, није могла постати власник спорног стана, јер је то већ постао по правном основу уговора о купопродаји са ГГ - тужилац.

Изложено правно становиште прихвата у потпуности Врховни касациони суд.

Одредбом члана 103. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да је уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима ништав, ако циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или ако закон у одређеном случају не прописује што друго. Начело савесности и поштења је део јавног поретка и добрих обичаја, па зато не може бити занемарено при оцени и пуноважности правних послова. Одредбом члана 12. Закона о облигационим односима изричито је прописано да су у заснивању облигационих односа и остваривању права и обавеза из тих односа странке дужне да се придржавају начела савесности и поштења.

Неосновани су ревизијски разлози да се право својине стиче на основу правног посла, уписом у јавну књигу, у сваком случају и безусловно. Наиме, сада покојна ГГ, закључила је уговор о купопродаји са тужиоцем, а са којим поступком продаје је била упозната и тужена ББ, као ћерка продавца, да би након смрти мајке, она извршила други промет тог стана, као наследник иза пок. ГГ, уговором о поклону у корист тужене ВВ. Несумњиво је утврђено да је каснији стицалац ВВ, била преко своје мајке упозната о претходној продаји стана и као таква несавесна, од чега је зависила основаност тужбеног захтева за утврђење ванкњижне својине тужиоца на предметном стану. Стога је правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П 40338/13 од 24.10.2014. године и утврђено у односу на тужену ББ, да тужилац АА има право ванкњижне својине на предметном стану. Након правноснажности те пресуде, тужена ББ је располагала тим станом, уговором о поклону, закљученим у корист своје ћерке, тужене ВВ, што према правилу да нико на другом не може пренети више права него што сам има, чини уговор ништавим.

Суд је одбио захтев тужених за накнаду трошкова поступка по ревизији, јер у том поступку нису успеле.

Из свега изнетог одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. и члана 165. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**